

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.108 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt België binnen op 28 oktober 2003 en verklaart zich vluchteling op 29 oktober 2003. Op 16 december 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 januari 2004 wordt de asielaanvraag ontvankelijk verklaard en op 25 maart

2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 7 december 2004 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij arresten van de Raad van State nrs. 156.945 en 156.947 van 28 maart 2006 worden de beroepen tegen deze beslissing verworpen.

Op 7 januari 2005 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 25 oktober 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 januari 2008 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Eind oktober 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder nr. 33.881.

Op 4 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene kwam België binnen op 29.10.2003 en vroeg hier asiel aan. Betrokkenes eerste asielprocedure werd op 07.12.2004 afgesloten met een negatieve beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend op 10.12.2004. Op 29.12.2004 werd een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 07.01.2005. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 07.01.2005 tot 07.01.2008 illegaal in België.

De duur van deze asielprocedure (namelijk iets langer dan 2 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 08.01.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken, deze aanvraag is thans nog in behandeling.

Dat betrokkene reeds jarenlang in België verblijft, is louter het resultaat van haar eigen houding op het moment dat haar eerste asielprocedure werd afgesloten, aangezien zij nagelaten heeft gevolg te geven aan het Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het Bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat zij van 07.01.2005 tot 07.01.2008 illegaal in het land verbleef, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.

Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds oktober 2003 in België verblijft, dat zij hier goed geïntegreerd is, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van bijna 5 jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een grondige reden voor het toestaan van een machtiging tot verblijf, daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van haar kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Sinds januari 2005 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)".

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Doordat verzoekster als middel aanvoert de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen);

Doordat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet:

Doordat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 19 oktober 2006, ongegrond verklaarde;

Doordat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid immers oordeelde, zonder verdere motivering, dat de aangehaalde elementen, het feit dat betrokkene sinds oktober 2003 in België verblijft, dat zij hier goed geïntegreerd is, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie;

Terwijl derhalve in een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, de Minister dient aan te tonen waarom de elementen die door de aanvrager worden aangehaald, ter ondersteuning van zijn aanvraag, niet in aanmerking kunnen genomen worden en de Minister derhalve dient te antwoorden op alle in het verzoek om machtiging aangehaalde elementen, hetgeen in casu niet geschiedde;

Terwijl de aangevochten beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen die bovendien voorgedrukt zijn;

Terwijl verzoekster in het ongewisse verkeert over de juiste motieven van de bestreden beslissing;

Terwijl een loutere opsomming van welke elementen niet in aanmerking worden genomen niet volstaat om de aangevochten beslissing te verantwoorden;

Terwijl de banden van verzoekster met België na meer dan 5 jaar zo hecht zijn, dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent;

Terwijl het oudste kind van verzoekster wel degelijk schoolplichtig is, zodat de motivering in de bestreden beslissing wat betreft het verbreken van de lopende schoolverplichting, onjuist is;

Terwijl ten onrechte geen rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoekster naar aanleiding van haar gehoor op 3 juni 2008;

Terwijl verzoekster belangrijke verklaringen heeft afgelegd wat betreft de eerder tijdens de eerste asielprocedure afgelegde verklaringen, dewelke tegenstrijdig werden bevonden;

Terwijl ingevolge deze verklaringen, afgelegd op 3 juni 2008, geloof moet gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekster, belangrijk bij de beoordeling van haar houding wat betreft de terugkeer naar haar land van herkomst;

Terwijl daarenboven ten onrechte geen rekening werd gehouden met het schrijven d.d. 1 december 2006 van de raadsman van verzoekster waarin verwezen werd naar diverse rapporten van UNHCR en het IOM dat Tsjetsjeense vluchtelingen erkent als niet-repatrieerbare personen;

Terwijl door het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de identiteit en nationaliteit van verzoekster niet worden betwist zodat deze rapporten relevant zijn;

Terwijl bijgevolg zo maar niet zonder meer door de gemachtigde van de Minister van Migratie-en Asielbeleid in rechte gesteld kan worden dat verzoekster gevolg moest geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt;”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Zij voegt hieraan toe dat artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. De gemachtigde van de minister heeft terecht en binnen de hem toebedeelde bevoegdheid geoordeeld dat de aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom de door haar aangevoerde elementen ter ondersteuning van haar aanvraag, niet in aanmerking worden genomen en dat niet wordt geantwoord op al de in de aanvraag aangevoerde elementen. Zij stelt dat een loutere opsomming van welke elementen niet in aanmerking worden genomen, niet volstaat. Verzoekster zet uiteen dat het oudste kind schoolplichtig is, zodat het motief

over het naar school gaan van de kinderen onjuist is. Zij stelt ten slotte dat zij op 3 juni 2008 voor het Commissariaat-generaal verklaringen heeft afgelegd inzake haar asielaanvraag en dat hiermee rekening moet worden gehouden wat betreft de terugkeer naar haar land van herkomst.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen voldoende redenen heeft aangehaald om haar verblijf in België toe te staan. De door haar aangevoerde elementen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag werden dus wel als buitengewone omstandigheid aangenomen, doch de elementen die zij aanvoerde om haar verblijf toe te staan, werden onvoldoende geacht.

Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister eerst uitgebreid ingaat op de omstandigheid dat het jarenlange verblijf van verzoekster louter het resultaat is van haar eigen houding op het moment dat de eerste asielprocedure werd afgesloten. Verzoekster gaf toen immers geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de minister gaat ervan uit dat verzoekster in eerste instantie de verplichting had om gevolg te geven aan het bevel, en dat het feit dat zij dit niet heeft gedaan en dus illegaal in het land verbleef, een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Verzoekster geeft in het middel geen kritiek op dit element van de bestreden beslissing.

Vervolgens overweegt de gemachtigde van de minister dat om deze reden de integratie van verzoekster niet voldoende is om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie, omdat het normaal is dat verzoekster na een verblijf van bijna vijf jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt dus duidelijk overwogen waarom de gemachtigde van de minister de mening is toegedaan dat de eventuele integratie van verzoekster niet kan worden aanvaard om haar een verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoekster toont niet aan dat dit motief op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen of steunt op een niet correcte feitenvinding. In de mate waarin verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de minister niet is ingegaan op alle in het verzoek om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen, laat zij na uiteen te zetten welke elementen niet zouden zijn beantwoord.

Wat betreft het naar school gaan van de kinderen wordt in de bestreden beslissing overwogen: *“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een grondige reden voor het toestaan van een machtiging tot verblijf, daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van haar kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds januari 2005 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België”*. De gemachtigde van de minister is uitgebreid ingegaan op de schoolse situatie van de kinderen van verzoekster en zet uiteen waarom dit niet als een reden voor machtiging tot verblijf wordt aanvaard. De verwijzing naar de omstandigheid dat kinderen jonger dan zes jaar niet schoolplichtig zijn in België is niet incorrect en is in casu van toepassing, nu het jongste kind net geen drie jaar oud was op het moment van de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst naar verklaringen die zij heeft afgelegd in het kader van haar asielpprocedure om aan te tonen dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst. De asielaanvraag van verzoekster staat echter los van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Bij het beoordelen van de aanvraag om machtiging tot verblijf diende de gemachtigde van de minister rekening te houden met de elementen van de aanvraag die verzoekster heeft ingediend op 25 oktober 2006, en met eventuele bijkomende stukken die zij later zou hebben ingediend. Verzoekster heeft geen bijkomende stukken ingediend en uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met al de elementen van de aanvraag. Bovendien werd de aanvraag ontvankelijk verklaard, zodat de elementen die verzoekster als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd in haar aanvraag, als aanvaard dienen te worden beschouwd.

In de mate waarin verzoekster uiteenzet dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met een schrijven van 1 december 2006 van haar raadsman, wordt opgemerkt dat verzoekster in het kader van huidige procedure, die een beroep betreft tegen een beslissing genomen in de verblijfsprocedure, niet op dienstige wijze kritiek kan aanvoeren op de asielpprocedure.

Een schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.

